

Vestnik

GLASILO DOMOBANCEV IN DRUGIH PROTIKOMUNISTIČNIH
BORCEV

NOTICIERO DE SAN MARTIN

Registro Nacional Nº 393.650

VII. LETO

San Martín, oktober 1956

ŠTEV. 9-10

Vedno sveža gredica M. M.

Vedno vam je bil, dragi pokojni domobranec, "Vestnik" zvest in pokladal ob Vseh svetih od leta 1948 naprej rože in svečke na grob. Res je, na zunaj se ni kaj spremenilo — še vedno je toliko grobov nepoznanih. Še vedno legajo novi mladi borci v grob — žrtve revolucije in vojne. Po naših slovenskih vaseh še vedno toliko lepo povitih vencev za Vse svete. Radi bi jih našli še v tako skalni strmini, pa kdo ve, kje je še kaka koščica lepega tega in onega slovenskega fanta. Mati je že šla za njim v večnost; oče se še preklada in prosi, naj bi še njega Bog poklical iz težkega življenja; sestra vsako leto pa povija vence in pripravlja lučko za pokojnega brata domobranca, a ni na božjem svetu pravega prostora zanj — na materin grob ga položi, da se na Vseh svetnikov dan pogovarjata mati in sin.

Mladi rod odrašča, po slovenskih vaseh so že nove fantovske vrste, a baš pogled nanje nas tako živo spominja onih, ki so pred 11 leti odšli za vedno in utihnili je vas.

Vaščanom so še v spominu. Pojavljajo se oni krepki fantje z vriskom in pesmijo. Ravno v teh dneh jih po hišah in vaseh naštevajo, podrobno opisujejo in posrebnost o tem in onem slikajo. Ko vaščan umrje, nekaj mesecev se še pojavlja spomin nanj, potem pa grob preraste travca zelena in često tudi njegov spomin. Vestnik pa vedno

skrbi za gredico naših domobrancev in ostalih protikomunističnih žrtev. Odšli so iz vasi in zemlje, a njihov spomin pa vedno živ ostaja. Zdaj se bližamo prve-
mu tisoču v M. M., kaka vrsta, če se vsa imena postavijo v red; pa tudi toliko slik, ki govorijo, kake silne žrtve je vzela grozna komunistična revolucija v Sloveniji.

Le še naprej, kjerkoli moremo, dragi Slovenci, oskrbujejo poslednja bivališča padlih domobrancev in soborcev. Za njihove duše pa naj se dviga večno lepi in tolažbe polni:

Oče naš...

615. Bavec Feliks, Smarata št. 13, občina Stari trg pri Ložu, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

616. Lekšin Franc, Smarata št. 17,

617. Žnidaršič Vladimir, Smarata št. 6, občina Stari trg pri Ložu.

618. Brata: Avsec Matea, Smarata št. 10, občina Stari trg pri Ložu, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

619. Avšec Tone, Smarata št. 10, občina Stari trg pri Ložu, vrnjen iz Vetrinja in ubit.

620. Bavec Andrej, Smarata št. 28, občina Stari trg pri Ložu.

621. Bavec Franc, Smarata, obina Stari trg pri Ložu, ubit v št. Petru na Krasu.

Pobiti protikomunisti iz fare Stari trg pri Ložu, med njimi so domobranec vrnjen s Koroške, civilisti možje, žene in otroci. Vsi našeti so bili pobiti po letu 1945 po različnih krajih Slovenije.

Vas Podlož:

622. Mlakar Valentin, Baragov

Mesto Lož:

623. Nahtigal Jože, Klobučarjev

624. Vitrih Ivan, Lorhov

Vas Pudob:

625. Baraga Ivan, Štefeto

626. Baraga Miro, Štefeto

627. Gri Ludvik, Grletov

628. Mlakar Tone, Mlakarjev

629. Mohar Stanko, Kravarjev

630. Pirc Jože, Čenčarjev

631. Štefanič Alojz, Bobnarjev

632. Strle Franc, Knežan

Vas Šmarata:

633. Avsec Matevž, Oščev

634. Avsec Anton, Oščev

635. Bavec Jakob, Valetov št. 13

636. Bavec Feliks, Valetov št. 13

637. Bavec Franc, Valetov št. 28

638. Bavec Andrej, Valetov št. 28

639. Špeh Ivo, Zdolenji

640. Lekšan Anton, Lekšanov

641. Baraga Maks, Primožov

642. Žnidaršič Vlado, Srpanov

643. Drobnič Jernej, Srpanov, zabljen

zvečer v Kozarišče v hišo speha Antona in
zjutraj najden pred hlevom mrtev.

Vas Igavas:

644. Baraga Valentin, Baragov

645. Baraga Jože, Baragov

646. Kranjc Rudolf, Pavlov

647. Kranjc Janez, Pavlov

648. Palčič Anton, Palčičev

649. Palčič Feliks, Palčičev

650. Šumrada Franc, Šumradov

Vas Kozarišče:

651. Avsec Janez, Mihov

652. Avsec Alojz, Mihov

653. Baraga Alojz, Gašperčev

654. Baraga Stanko, Gašperčev

655. Baraga Anton, Enžičov

656. Bavec Jože, Bločenov

657. Gerl Jože, Pogričov

658. Jakše Jože, Jakšetov

659. Janežič Franc, Janežičev

660. Kočever Matevž ml., Potoškin

661. Martinčič Matija, Martinčičev

662. Martinčič Franc, Martinčičev

663. Mlakar Janez, Županov

664. Mlakar Andrej, Županov

665. Mule Janez, Kosmačev

666. Mihelčič Janez, Češnjčev

667. Lavrič Franc, Joškov

668. Lavrič Vinko, Joškov

669. Palčič Slavko, Uletov

670. Slane Franc, Lekčov

671. Slane Alojz, Lekčov

672. Strle Franc, Jernejev

673. Strle Franc, Bašteto

674. Šumrada Ivan, Jefkin

675. Šepec Mirko, Andretov

676. Šepec Miha, Andretov

677. Telič Stanko, Kosmačov

678. Žnidaršič Zdravko, Šemacov

679. Avsec Jože, Matičetov

680. Avsec Vinko, Matičetov

681. Strle Stanko, Uletov

Vas Podgora:

682. Strle Anton, Podklančev

683. Strle Alojz, Podklančev

684. Strle Franc, Podklančev

685. Turk Dominik, Dominov

686. Kundare Jakob

Vas Viševak:

687. Drobnič Tomaž, Lovrenčkov

688. Intihar Jože, Ravšeljnov

689. Intihar Alojz, Ravšeljnov

690. Kočever Stanko, Kordišev

691. Kočever Jože, Kordišev

692. Komidar Ivan, Kraščev

693. Ravšelj Andrej, Ravšeljnov

694. Ravšelj Marija, Mežnarjeva

695. Mlakar Ivan, Ahtonov

696. Šraj Jernej

697. Zgonc Franc, Šemacov

698. Zgonc Matevž, Šemacov

699. Žnidaršič Janez, Drvoljev

700. Žnidaršič Jože, Drvoljev

701. Žnidaršič Matevž, Drvoljev

702. Žnidaršič Jože, Šumradov št. 46

703. Žnidaršič Franc, Šumradov št. 11

704. Žnidaršič Franc, Bizarjev

705. Telič Stanko, Kosmačov

Vas Vrhnika:

706. Intihar Jože

707. Plos Franc, Tišlarčkov

708. Palčič Feliks, Mežnarjev

Vas Nadlesk:

709. Antončič Anton, Zdolenčev

710. Bavec Alojz, Bločenov

711. Benčina Franc, št. 4

712. Benčina štefanija (hči), odpeljana
po Hribarju Janezu ministru, svaku Benčina
Franca.

713. Gregorič Stanko, Žnidarjev

Pozdravljeni veliki borci ogrski

Daleč je Ogrska od nas, čisto drug narod tam živi, po svoji govorici in svojem življenju nam ni podoben, pa vendar je tako živo vstal pred naše oči, ves svet je postal nanj pozoren, posebno pa še mi, Slovenci, saj se je dvignil za one velike ideje kot naš narod pred petnajstimi leti — v boj za Boga, domovino in svobodo. Ogrski narod je krščanski, saj nam je dal kralja Štefana — svetnika, mnogo je žrtvoval in še žrtvuje za krščanstvo, zato ni mogel več zdržati sramotnega jarma suženjstva na sebi, ki so mu ga nadeli peklenški komunisti, ruski in domači, in ga nosi že 11 let, zato se je dvignil, da bi si priboril nazaj zlato svobodo. Komunisti so taki, kot so vedno bili, navzlic povodni lepim besedam o miru, bratstvu in sožitju. Bedak, ki mu verjame, pa naj nosi zlato kraljevsko krono ali pa kosmato kučmo!

Vstajo so začeli mladi študentje in, glej, ves narod, vsa ogrska vojska je prešla k njim. Sedaj so poslali ruski komunisti, boječ se za svoje položaje, 200.000 vojakov ruske armade, a do danes, 7. novembra, se junaški borci še držijo, pošiljajo prošnjo v svet: Nič besedi več, orožja in pomoči rabimo! Po vsem svetu se dvigajo množice in obsojajo ruske sovjetske voditelje, ki množično koljejo junaške ogrske katoličane, celo rdeče države jih obsojajo (Indija). V idealizmu, v žrtvah, v junaštvu so plemeniti ogrski borci tako podobni našim fantom in našemu narodu, zato jim kličemo: Madžarska protikomunistična revolucija bodi prisrčno pozdravljena, ves plemeniti svet naj vas podpira, junaški borci! Pravični Bog, izderi iz nožnice svoj pravični meč in ugonobi strahotne krivičnike za vselej!

BILI SMO DOMOBRANCI

Kakor veter, se je razlilo potem preko Dolža in Krke. Bataljon se je razdelil v čete in te so rastle v nove batalijone. Po vaseh so vstale postojanke domobranksko-vaških stražarjev.

Spet so vzklija pohojena polja. In noč ni več prihajala s krvavimi očmi; transporti internirancev so se ustavili.

September 1943

Zdelo se je, da so strelji revolucije potihnil, da je sovraštvo med brati položilo.

Okupator na svetovnih bojiščih je prešel v defenzivo. Priti so imeli oni, ki naj bi domovini pomagali v svobodo.

In spet je bila K. P. tista, ki je izdajalsko udarila narodu v hrbet s pomočjo Lahov, kateri so še včeraj „delili narodu“ rimsko pravico. Kar ni uspelo partizanskim mitraljezom, so dosegli težki laški topovi z italijanskimi strelci.

Grčarice, Turjak, Osolnik — naš ponos in bolečina naša!

Samo 16 je bilo sojenih brez zagovora

v onem sramotnem teatrskem kočevskem procesu. Samo 16, kakor da bi bilo v vsaki postojanki le petero branilcev.

Prvič v zgodovini se je odprla Slovenija za množični pokolj zvezanih sinov.

Kar si ne upa priznati K. P. Slovenije, tulijo grobovi v Jelendolu in Mozlju.

In čudno, kakor da je vsaka kaplja prelite krvi rodila življenje, kakir da pomorjena mladost ni umrla.

Vstala je nova vojska, silna, junaška in nikdar premagana, slovenska domobrankska vojska.

Še več, dragi moj, kako so se rušile partizanske republike, kamor je udaril domobranski bataljon? Se spomniš, kako so se razbežale brigade, kadar je usekal domobranski juriš?

Še več, kako so se vrstile dolge kolone iz skritih gozdov, ko smo prenašali kosti pomorjenih v žegnano zemljo?

Okupator je hromel na frontah in

partizan v naši domovini je begal preganjan in razbit.

Spet je vstala na vasi pesem, naša narodna pesem ter vriskala in pela ono, kar so čutila naša domobrantska srca in beseda ni smela govoriti. Budila je zavest in vero v svobodo, kakor guslarjeve strune v turškem robstvu.

In rožmarin na oknu je spet zazelnel...

Maj 1945

Pomlad je prišla in z njo se je približal izdajalec. Hinavsko, kakor Juda iz Kariota je prišel Albijon in z umazanimi usti poljubil našo sveto zemljo, predno jo je pahnil v sužnost, skovano v podlih kupčijah v Jalti in Potsdamu.

Kakor krvavi pečat je legla rdeča zvezda preko vse domovine.

In kar se je zgodilo potem, naj govore grobovi, naj toži Slovenija, ki je bila priča pokolja prodane Slovenske narodne vojske.

Če kdaj bolečina mesa in duha doseže svojo polnost, jo je dosegla takrat, v tisti pomladi.

Toda silnejša kot bolečina je bila ideja: Ljubezen domovini in vera prodanih v neskončno Pravico.

Tako svetla je bila njihova žrtev, da je namesto vzdihov in tožbe privreła pesem na suha, žejna usta.

O domovini, o Bogu so peli pred grobom, ti naši fantje.

Dovolj, dragi rojaki!

To so spomini — še več, to so dejstva; je zgodovina iz tistih dni in nihče je ne bo zabrisal ali prikrojil. Njena resnica je vsak dan močnejša in silna, kakor sta silni junaštvo in žrtev naših pobitih.

Kadar bo kdorkoli med nami Slovenci poklican, da poda sodbo o tvorcih časa, bo krivilen —

če bo ob vzreku, namenu in cilju borbe, zamolčal strahotno ponižanje teh, ki so malemu narodu napisali veliko in častno zgodovino, potrjeno s smrtjo v prisegi, ki je ostala na zasutih ustah:

Bili smo — Domobranci

Samo še besedo, dragi rojaki, ali če hočete, prošnjo:

Kadar se nam bo zdelo, da je naša žrtev za Slovenstvo prevelika, da je nekaj nemogočega, spomnimo se tedaj naših mrtvih in spoznali bomo, kako majhni smo, kako skop je naš delež za velike stvari.

Proč, dragi moji, z nizko sebičnostjo, proč z nerganjem, proč z razdorom!

Le močni bomo resnično služili Bogu in domovini! Močni pa smo, če smo edini, in le taki smo vredni bratje naših mrtvih, ki bodo živeli med nami, dokler bo živela Slovenija.

Slava jim!

POZDRAVLJENI!

Že več mesecev se vršijo med domobranci in drugimi slovenskimi soborci pri nas v Argentini, kakor tudi v Severni Ameriki in Kanadi razgovori, sestanki, zborovanja, predlogi, kako združiti vse one slovenske borce, ki so ostali od naših nepozabnih slovenskih vojaških odredov še pri življenju in ostali še zvesti idejam, ki so jih pred desetimi leti vodile v borbo zoper komunistično nasilje. Dela se previdno, previdarno, resno in z voljo ustvariti nekaj močnejšega, trajnega, kar bo tvorilo temelj, ki ga naš narod neodložljivo rabi. Razvoj svetnih dogodkov gre, kot je videti, v zelo resno smer, ker se ne da zadržati več trpečega človeštva, da se ne bi dvignilo in strlo sramotni jarem komunističnega suženjstva ter zdrobilo okove, ki zažemajo v živo meso. Vse pa, ki so rodili to pošast, jo vzdrževali toliko let, pa izločiti iz vsake človeške družbe, da za tisoče let izgubi vsako pravico na zemlji že sašno beseda komunizem. V to smer zavijajo svetovni dogodki.

Mi verjamemo gornjim resnim prizadevanjem, verjamemo poštenim volji, verjamemo, da gre za tem, da bodo zvezde domobranstva še z večjim žarom zasvetile našemu izkrvavljenemu narodu — ker verjamemo, zato pozdravljamo gori imenovano delo, želeč mu božjega blagoslova in mu prožimo svojo pomoč!

P. B.

Slovenija leta 1945

Grmenje topov je bilo čedalje bolj zaznavno. Od Sv. Urbana v Slovenskih goricah smo videli zvečer ogenj na fronti, ki je potekala vzdolž Mure. Zaskrbljenost prebivalstva je naraščala dan za dnem. Nепretrgana veriga beguncev in vojaških oddelkov — pretežno Hrvati, Madžari in Nemci — se je valila skozi slovenske vasi. Nam vsem je postalo jasno, da se bliža konec vojne. Naše poslednje upanje je bila angleška vojska, da nas skupaj s kraljevo jugoslovansko vojsko osvobodi, kot je to javil londonski radio.

Kot podžupan sem izvrševal svojo službo v domači občini Kamnici pri Mariboru ter skušal, kakor se je pač dalo, ohraniti red in skrbeti za varnost občanov. To nalogo pa so onemogočili komunisti, ki so 3 dni po končani vojni (12. 5. 1945) prišli iz gozdov ter zmage pijani pričeli divjati nad prestrašenim prebivalstvom. Med njimi se je nahajal tudi Franc Zalaznik, predsednik Okrajnega Odbora OF za mariborsko okolico. Ta je zaukazal, da ostane občinski odbor v Kamnici še nadalje v službi ter da mora uradovati pod imenom Krajevni Odbor Osvobodilne Fronte (KOOOF). Tako je postal dosedanji župan tajnik, jaz pa podtajnik KOOFA. Ker sem smatral ignoriranje imena občinski odbor za ignoriranje prava občine, sem sklenil, da se umaknem iz te javne službe. Še preden sem predal ostavko, so prišli v noči bolgarski oddelki ki so se borili na strani Rdeče armade ter po divjaško pričeli preganjati naše prebivalstvo. Na prošnjo številnih občanov sem ostal še nadalje v službi, da bi vsaj najhujše preprečil. Vzdrževanje reda je bilo čedalje težje, saj so se po okolici klatili ostanki vseh mogočih armad.

Najhujše pa se je obnašala OZNA, katera je ponoči vdiral v stanovanja domačinov pod pretvezo, da išče fašiste, odtirala s seboj vse tiste občane, ki so bili komunistom neprijetni. Na ta način je veliko ljudi iz Kamnice in okolice izginilo brez vsakega sledu. Vsa-

kemu je bilo jasno, da so te nesrečneže likvidirali organi krajevne OZNE, ki je takrat bila nastanjena v št. Petru pri Mariboru. Ta je gonila odtod svoje žrtve na dobrove vzdolž Drave, kjer jih je po zverinskem mučenju ubila in površno zagrebla. Še danes prižigajo ljudje tod na Vernih duš svečice ter polagajo vence na grobove brez križev...

Glavni organi OZNE v mariborski okolici so bili takrat 20-letni Ivan Bernat, žagarjev sin iz Tresternice, sedaj uradnik v notranjem ministrstvu LRS in 24-letni Janez Pirher, bivši muzikant iz št. Lenarta v Slov. goricah, pozneje uradnik notranje uprave v Mariboru. Posel krvnika pa je vršil nekdanji šofer trgovca Kostanjška iz Sv. Martina pri Vurbergu, ki je bil že na prvi pogled pravi tip razbojnika, saj je vedno nosil izredno dolgo brado in razmršene lase. Partizani so ga nazivali Modras. Pozneje je bil delegat mehanične delavnice v Pesnici pri Mariboru.

Ceste so bile prenapolnjene z razoroženimi vojnimi ujetniki predvsem Hrvati in Nemci kakor tudi s civilnimi begunci. Noč in dan se je pomikal ta spreved po koroški cesti od Spod. Dravograda pa do Maribora. Nasproti vsem predpisom haaške konvencije so partizani pobili veliko število teh nesrečnežev že med pohodom in to iz čistega sadizma. Na obeh straneh ceste so ležali številni mrličji, za katere se ni nihče zanimal. Šele pozneje je prišel ukaz, naj pokopliemo mrličje, ležeče na ozemlju naše občine na kamniškem pokopališču. Identiteto mrtvih je bilo težko ugotoviti, saj so morali ujetniki 8 km pred Mariborom vse oddati. Na robu ceste so ležali kupi obleke, nahrbtnikov, cigaret, denarja vseh mogočih valut in sploh nairazličnejših predmetov. Ko je razpadanje teles pričelo okuževati ozračje, so se šele spomnili partizani na svoje žrtve ter zaukazali okoliškim kmetom, naj jih pokoplijejo v ptujskem gozdu (ca. 10 km od Maribora približno v sredini med tvornico za letalske motor-

je ter gostilno Vrus v Šmiklavžu na Dravskem polju) in sicer v protitankovskih jarkih, ki so jih izkopali Nemci na obeh straneh ceste. Likvidacijski posel je vršila 3. partizanska armada, ki se je sestavljala iz Makedoncev in Črnogorcev. Noč in dan so rezgetale strojnice in celih 4 dni je trajal ta krvniški posel. Svoje žrtve so si komunisti izbirali med zaporniki v Mariboru, odkoder so jih na vojaških avtomobilih vozili na morišče ter jih začasno strpali v vojašnice, taborišča in posamezne kmetije. Prebivalci okoliških vasi cenijo število pobitih, pokopanih v množičnih grobovih v ptujski okolici na 28.000 duš.

Toda ne samo OZNA in 3. armija, temveč tudi politkomisarji posameznih partizanskih edinic so se izdivjali nad nedolžnim civilnim prebivalstvom. Njihove žrtve zvezane z žico v zapestju, pogostokrat po dve ali celo več oseb skupaj je skozi cele tedne naplavljal Drava. Neke noči je pripeljal z rdečim križem označen vojaški avto 16 trupel ustreljenih nemških vojnih ujetnikov, katera so partizani pokopali v ca. 30 cm globok jarek pri Kamnici. Ko smo pozneje ta trupla izkopali, smo ugotovili, da so imela popolnoma prestreljena prsa. Imena teh žrtev sem javil v marcu leta 1946 Organizaciji Združenih Narodov ter Mednarodnemu Rdečemu križu s podrobnejšim poročilom.

Tudi v teharskem taborišču pri Celju so pomorili na tisoče ljudi. Tam se nahajajo množični grobovi ca. 1 km od taborišča smrti v bližnjem gozdu. Število v Tehariih pobitih žrtev cenijo na približno 8.000 duš, pretežno slovenskih kmetov, ki so bili smrtni sovražniki komunističnih partizanov. Kako so se „zmagovalci“ obnašali, nam najlepše pričajo zapiski sedaj 25 let starega Ivana Bradača iz Vrha, ki je bil leta 1945 podporočnik OZNE. On je v eni sami noči toliko ljudi „spravil na drugi svet“, da sta se mu dve pištoli pokvarili. Med njegovimi žrtvami so bile tudi neštevilne ženske in otroci. Tudi tukaj so bile pomoriene žrtve pokopane v protitankovskih jarkih.

V kočevskem okraju so pomorili okrog 15.000 ujetnikov. V Frajhamu pri Ma-

riboru, kjer se je OZNA vgnezdila v domu tovarnarja Mirka Kranjca, so pozneje domačini odkrili v gozdu za cerkvijo množične grobove. Odkopana trupla so identificirali po obleki. Komunistična strahovlada je divjala še vedno le v nekoliko spremenjeni obliki. Pojavila so se namreč „vojna“ in „ljudska“ sodišča, katerih člani so bili pretežno ljudje temne preteklosti ter brez karšne koli pravne kvalifikacije.

Državni „Varnostni organi“ so upri-zarjali tkzv. „očiščevalne racije“, nakar so se ponovno pričele polniti ječe. Ta sodišča so brez prestanka izrekala smrtne obsodbe ter visoke zaporne kazni, kate-re so se vezale vedno z zaplembo celotnega premoženja obsojencev. Zapor-niki so bili običajno obtoženi zaradi so-delovanja“ z okupatorjem ali pa zaradi prestopkov napram „Narodnoosvobodilni vojski“. Proti tem lažnjivim obtož-bam se ni bilo mogoče braniti, ker se je denuncijantom, ki so se mobilizirali iz delomrznih in kazenskoopravno zasledo-vanih elementov, verjelo vse, obtožen-cem pa nič.

Končni cilj komunistov pa je itak bil uničenje vseh komunizmu sovražnih ljudi in „buržujev“, da bi na ta način zlomili odpor proti svojemu sistemu. Isti cilj je zasledovala tudi „nacionalizacija“ zasebnih podjetij in pod agrar-no reformo skrivajoča se razlastitev kmeta. Ljudi se je polastila groza in nepopisen strah. Nihče se ni čutil varnega, vsak je trepetal in plaho pričakoval najhujšega.

Kmalu nato se je pričelo izseljevanje in to v času najhujšega mraza (20 stopinj pod ničlo). Brez kakršne koli pred-prilave so zaprli cele družine v tkzv. repatrijacijske baze, ne ozirajoč se niti na narodnost niti na državljanstvo. Ta postopek se je odigral takle: par do zob oboroženih milicionarjev in „var-nostnih organov“ je vstopilo v hišo ter se zadrlo nad iznenadenimi prebivalci: „Marš ven!“ Pogostokrat niso pustili ljudem vzeti niti dovolj obleke niti po-trebnih listin s seboj.

V taboriščih ni bilo niti prenočišč, kaj šele potrebne hrane? Nasprotno, mnogi varnostni organi so izgnancem pokradli

še to, kar so ti v naglici vzeli s seboj, predvsem listine, denar in druge vrednostne predmete.

Zakonce so ločili, deco so odpeljali neznanokam, moške so pretepali do smrti, ženske so posiljevali in ubijali na barbarski način, dočim so stari ljudje umirali od lakote in mrčesa. Trupla teh pobitih so zmetali v množične grobove, ne da bi registrirali identiteto umorjenih. V Mariboru se je nahajalo eno tako taborišče v bivšem semenišču oziroma bogoslovju pod Kalvarijo. Tu so bili v neki baraki poleg glavnega poslopja strpani tudi otroci v starosti od 2 do 10 let, katere so iztrgali staršem ter jih pozneje odpeljali v neznano.

Nekaterim od teh brezpravnih se je posrečilo pobegniti čez mejo, druge pa so komunisti sami enostavno pognali preko meje. Ker je število teh repatrijantov stalno naraščalo, so pričeli urejevati transporte, katere so enostavno pretihotapili preko meje. Eden izmed takih transportov je bil dne 15. 1. 1946 ob 6 zjutraj v zaplombiranih živinskih vagonih poslan pri Kotoribi na Madžarsko in sicer v smeri Dunaja. Ko so pri prestopu madžarske meje ondotne oblasti zaustavile vlak ter strgale plombe, se je mnogim predvsem mladim ljudem posrečilo pobegniti, dočim so stari umirali med vožnjo. Transport spremljajoča jugoslovanska milica je trupla enostavno pometala v jarke ob železniškem nasipu. Na Dunaju je ta transport zaustavila policija in ga znova odposlala nazaj v Jugoslavijo. Tako je prišel ta tovorni vlak 24. 1. 1946 v Maribor.

Da bi se znebili neprijetnih repatrijantov, so partizani prišlece razdelili v številne male skupine, od katerih so mnoge znova zaprli v taborišča. Pretežni del teh prisiljenih potnikov pa so slekli do nagega, jih povezali z žico v zapestju, naložili na tovorna vozila in jih iztovorili na posestvu mariborskega trgovca Oseta ter lesnega trgovca Marinca, kjer so jih do zadnjega pobili. Neki očividec mi je pravil, da so v nočeh, ko se je odigraval ta množični pokolj, pazniki v hodnikih mariborske kaznilnice glasno igrali na harmoniko,

da bi preglušili krik nesrečnih žrtev. To je samo majhno poročilo o dejanskem stanju iz razmeroma malega prostora.

Podobno kot tu so divjali partizani po vsej Jugoslaviji. Pri tem ne smemo pozabiti, da so bile vse žrtve pobite brez vsake sodne preiskave, sodnega procesa in obsodbe enostavno iz čistega nagona po ubijanju. Kar se tiče domačega prebivalstva, so ga ubijali na isti način komunisti, ki so predstavljali komaj 2% celotnega domačega prebivalstva. Ujeli so domačine na ukaz KPJ, ki je naročila partizanom, naj skrbijo zato, da se odstranijo vsi nasprotniki komunizma in vsi tisti, katerim partizanski režim ne more zaupati ter bodo prej ali pozneje gotovo delovali podtalno proti komunistom. Od tistih 1.800.000 vojnih žrtev, s katerimi današnji jugoslovanski režim tako rad operira pred svetovno javnostjo, so najmanj 80% pobili sami. To niso žrtve ne okupatorja, ne vojne, pač pa komunistov samih, ki držijo Jugoslavijo v svojih krvavih krempljih.

Ker se nisem strinjal s temi terorističnimi metodami, sem poskušal posredovati pri oblasteh. Seveda so bila vsa moja prizadevanja brezuspešna. Tako sem pozneje poskusil svetovno javnost zainteresirati s temi krvavimi pokolji. Že v avgustu leta 1945 sem preko FSS urada v Lipnici poslal obširno poročilo o teh pokoljih pod naslovom „Terror in Jugoslawien“, kopije tega poročila pa vladam USA, Vel. Britanije ter Mednarodnemu Rdečemu križu. Tudi na ta poročila nise nikdar prejel nobenega odgovora, pravtako nisem slišal ničesar o kaki tozadevni intervenciji imenovanih vlad pri belgrajskem režimu.

Medtem so zame jugoslovanska tla postajala vedno bolj vroča, saj je režim kmalu izvohal moje podtalno delo. Ker so se začele množiti hišne preiskave ter sem se še komaj mogel kretati brez spremstva varnostnih organov, sem zapustil domovino, da bi v svobodnem svetu nadaljeval borbo proti komunističnemu terorju.

Dobesedni prevod podlistka „Slowenien 1945“ objavljenega v tedniku „Volksbote“ v številkah 34 (20.8. 55.), 35 (27. 8. 55) in 36 (3. 9. 55).

M. RADOŠ:

SKRIVACI

Pa tej težki in neljubi operaciji na kamijonih so nadaljevali pot. Ob cesti so videli tu in tam v grapo prevrnjen top. Bržkone so se izvršile slične operacije pri prejšnjih konvojih. Ta konvoj je imel smolo! Kar nenadoma jih ustavi na nekem tesnem ovinku „na Griču“ med bukovjem huronsko vpitje. Italijanski vojaki so poskakali s kamijonov in se razpršili v gozdu. Sreča zanje, da so začeli komunisti vpiti, predno so prišli v dostrel. Ker so bili komunisti v veliki premoči — še posebno vsled pobega Lahov — stražarjem ni kazalo drugega, kakor da poiščejo v gozdu zavetje in prepuste vozila komunistom. — Pa! — Saj niso bila slovenska — navsezadnje! Dobro, da so zmetali prej nekaj orožja in ga zakrili! — Komunistom ni bilo toliko mar, da bi zasledovali Lahe po gozdu... Za vaške stražarje pa niso vedeli, koliko jih je. pa niso tvegali napasti jih v gozdu, „Preveč riskantno!“ so si mislili. „Saj itak ne bodo ušli!“ — In so se zadovoljili s kamijoni — jih obrnili... in z njimi nazaj v dolino.

Ko so komunisti „odjadrali“ s kamijoni, na katerih so zmagoslavno kričali — proti dolini so se vaški stražarji, petnajst jih je bilo, hitro znašli. Vrnili so se nazaj k orožju, ki so ga bili prej izložili. Pred komunisti so bili zaenkrat varni, da jih ne bo tako kmalu nazaj... saj so slišali njihovo vpitje v dolino. Med njimi sta bila dva mehanika-topničarja. Spotoma so onesposobili še druge topove, ki so ležali v jarku — še sposobni. Ko so prišli do odvrženih zabojev z orožjem in municijo, so izkristili priliko, se do zob oborožili, ostalo orožje in municijo v zabojih so še bolj zagrnili z dračjem, kamenjem in ruševinami in se izvrstno preskrb-

ljeni z vojnimi potrebščinami vrnili v kočevske gozdove — skrivališča.

Petnajstorica zapešači više v kočevske gozdove. Dogovore se, da za nekaj časa raje uživajo grenkosti skrivačev, kakor pa da bi brez potrebe izpostavljali svoja draga življenja v nevarnost — zlasti, ko še ne vedo, kako je s kočevskimi vasmi onstran Vidma in Kočevnika do Kočevje, ker so že od prej vedeli, da so precej rdeče. Na ta ali drug način bo treba poizvedeti, kako bi jo pririnali skozi.

Na drugi strani pa računajo, da se snidejo vsaj z nekaterimi borci s Poljan. Nekaj jih med njimi ima tam svoje sorodnike in znance, ki so se dobro „obnašali“ iz svoje postojanke L. proti komunistom in jim izjalovili marsikateri napad na ondotne vasi. Znane so njihove borbe, ki pridejo v zgodovino.

Pred vsem jim pri spominu nanje živo prihajajo na misel: Stražar Srečko, ki se je dvakrat izmuznil iz rdečih mrež in pozna njihove zvijače, kovač in mehanik Jurič, previdni Majk, razsodni Marko, pretkani Mate in drugi.

Brez oklevanja in malodušja rinejo v temo kočevskih bukovihi gozdov. Večina med njimi pozna te gozdove. Saj so kot lovci prekrižarili vse čisto do Kočevskega Roga in Kočevski Rog sam. Obširni so ti gozdovi, polni globeli, grap, pečin, jam, presek in podzemeljskih jam. Kdor jih ne pozna dobro, pa zaide vanje, ne najde zlepa izhoda. „Kjer so imeli pred sto leti in še manj medvedje svoje brloge in skrivališča, — ni šment!“ — si mislijo naši skrivači. — „da ne bi tu našli še oni zavetja.“

(Se bo nadaljevalo)

Correo Argentino Suc. Cdad. San Martín Lib. Gral.	INTERES GENERAL Concesión 4848
---	--

„Vestnik“ izhaja desetkrat na leto. Letna naročnina v Argentini je 20 pesov, v USA in v Kanadi 1.5 dolarja; za ostale pokrajine tej valuti primerno. — Za uredništvo in izdajatelja: Rev. Karel Škulj, calle San Martín 20, Gral. San Martín FCGBM. — Tiska Salguero, Salguero 1506, Bs. As.